

Светът се е срутил върху Валентин, който едва 23-годишен е ветеран от войната, без работа, с убити родители и брат, обявени за врагове на народната власт. Бяга от София и „се скрива“ като копач в планинска въглищна мина заедно с криминални типове и затворници. Петнадесет години по-късно завършва задочно минно инженерство<sup>246</sup>.

Животът му преминава във враждебната среда, която новата власт и тези, които я подкрепят, изграждат около него, и в сянката на страха от репресии, защото е логично той да е следващият, който ще бъде унищожен. Мълчал е цял живот, не се е изявявал, винаги е бил без претенции, защото не знае какво ще стане, „ако започнат да ровят и разберат кой си“!

## **6.2. Свидетелство на професор Димитър Масларов за дядо му Симеон Карагъзов<sup>247</sup>**

Дядо ми, Симеон Карагъзов (бай Симон), е роден през 1904 г. в Хасково. Баща му е носител на ордени „За храброст“ от Първата световна война, а дядо му е участник в българското Опълчение. От 16-годишен изучава шапкарския занаят като чирак в Пловдив при евреин-шапкар, който след като се изселва в Истанбул, му се отблагодарява за добрата работа и той получава на гарата в Хасково 600 кг материали за шапки и три калъпа. За да започне да работи сам, наема с договор от баща си дюкян на ул. „Търговска“ в центъра на Хасково, срещу Часовниковата кула (на мястото на хотел „Аида“), а приятел от Пловдив му гарантира заем от „Търговска банка“. Внася от Италия материали за шапки, които сам изработва и продава. По това време е единственият известен шапкар в града.

В годините 1934–1936 изнася бъчви за Германия. Закупува място с постройка в местността Бюкя, до жп линията, и три машини за дървообработка. Сдружава се с бай Григор от Хасково и закупуват земя, на която построяват работилница, сушилня, навес, обор и плевня. През 1943 г. работата се разраства и за подsigуряване на качествен дървен материал закупува 90 дка дъбова гора над с. Леново, общ. Асеновград. През 1939 г. с кредит построява къща в центъра на града, на ул. „П. Евтимий“.

В края на Втората световна война е мобилизиран в състава на Първа българска армия, под командването на генерал Владимир Стойчев. Със

---

<sup>246</sup> Пак там, с. 142.

<sup>247</sup> Свидетелството е представено специално за настоящата книга от проф. д-мн Димитър Масларов, началник на Клиника по нервни болести – Първа МБАЛ, Медицински университет – Медицински колеж „Йорданка Филаретова“ и внук на търговеца Симеон Карагъзов.

свой камион участва в снабдяването на войските ни с храни и материали на територията на Унгария и Австрия. След войната започва търговия с недвижими имоти, основава и акционерно дружество, наема керван от 40 камили, с които внася портокали и мандарини от Гърция, поема под наем и управлението на три хотела в Хасковските минерални бани. Всички дейности, с които се заема, му се отдават успешно. Но започва хайката на новата власт срещу предприемчивите хора и през април 1947 г. Хасковският областен съд образува дело № 655 за незаконно забогатяване и го осъжда като незаконно забогатял и за „връзки с фашистката полиция и фашизирани елементи“. Конфискувани са му имоти за 697 хил. лв. и е осъден да заплати и разносните по делото. Основен свидетел е работник в шапкарския дюкян, който дядо ми приема като сирак, обличал го е, хранил го е и му е плащал заплатата повече от пет години.

По-късно с национализацията са му отнети останалите имоти, но той не спира да работи – от 1952 г. до 1957 г. наема стая до градина „Чайка“ и се занимава с посредничество при покупко-продажба на недвижими имоти – облагат приходите му с огромен данък, който не е в състояние да плати и прекратява и дейността; през 1958 г. наема под аренда ресторант „Кенана“ – след две години е принуден да се откаже, по същата причина. През следващата година е кафеджия в „Земеделското кафене“ и макар и доста мизерно, но издържа семейството си повече от десет години. През 1964 г., за да го досъсипят, бе отчуждена и къщата му на ул. „Патриарх Евтимий“, в която дотогава той живее съвместно с различни наематели от Жилфонд. Враждебното отношение на властта се пренесе и към дъщерите му и техните семейства.

Независимо от ударите, които му нанесе комунистическата власт и от ограничените дсходи, с които живееше, старите хасковлии помнят бай Симон с бодър дух, винаги с лъснати обувки, всеки ден с различна изгладена риза, с неизменното бомбе и цигара в десния ъгъл на устата. Всеки делничен ден излизаше по часовник в 9 ч. и се прибираше за обяд точно в 12 ч., заедно с обедните новини. Изключения не се допускаха. Както и за емисиите радио „Свободна Европа“ и „Гласът на Америка“ – всяка вечер, точно в шест, и никога не загуби увереност, че „още малко им остава“!